

МІКОЛА МАГЕРА

КАЗКА

ПІВ
ХОРОБ
РІКХ

З НАЇХОВСІШИХ

Микола МАГЕРА

ВІДЕО У СІМІНІ
ПРОСКОРІТУКУ

якож ще у сию істину. На величезному
сторі, де спокійно котили свої води як до си-
лої! Глибока ріка, відроджений десант, з
тим житвом, якого не було вже вже землю
надихнуто даємось, віддаючи її більш

КАЗКА ПРО ХОРОБРИХ З НАЙХОРОБРІШИХ

Ідея ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея
за рігами начальників, ідея, ідея, ідея, ідея
да спілковадзе, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея
ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея

Художник Андрійчук М.О.

Ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея
ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея

ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея
ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея
ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея
ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея, ідея

Хмельницький
1997

ББК 84 Ук-44

М12

У "Казці Хоробрі з Найхоробріших" український письменник Микола Магера засуджує загарбницькі війни, поневолення народів, зрадників і різних перевертнів, які цураються свого роду, рідної мови і культури.

© - Магера М.Н., 1997.

© - Андрійчук М.О., 1997, художник.

Присвячу
Віктору Степановичу
ПРОКОПЧУКУ

Діялося теє у сиву давнину. На величезному степовому просторі, де спокійно котили свої води аж до синього моря широкі і глибокі річки, за прадавніми лісами, за високими горами жив народ волелюбний. Чоловіки землю орали, житом-пшеницею засівали, а жінки їх вірні дітей виховували, за господарством доглядали.

Народ цей щирий був і чесний, роботячий, добрий та відвертий. З далекими і близькими сусідами жити хотів у мирі і злагоді.

Але не так робилося, як гадалося. То з-за лісу дрімучого, то з-за гір високих, то аж з-за моря синього непрохані гости раз за разом нападали на землю народу волелюбного. Міста і села спалювали, поля витолочували, немовлят і стариків убивали, а молодих жінок, дівчат і хлопців у рабство до себе забирали.

Довго терпів народ волелюбний ті злигодні. Та, нарешті, терпець обірвався. Кращі сини його, Хоробрі з Найхоробріших, відважні з найвідважніших, вирішили грудьми захистити рідну землю.

Одного разу Хоробрі з Найхоробріших, осідлавши білих коней, зібрались на високій священній Горі, де росло невмирше чудо-дерево Мова. Дерево те було життям народу волелюбного. Як тільки у сім'ї народжувалася дитина, батьки зривали з чудо-дерева Мови листочек і прикладали до уст немовляти. І вбирало дитя з того священого листочка силу і міць народу волелюбного, починало говорити мовою

батьків, дідів і прадідів своїх. І чим більше зривали листків з чудо-дерева Мови, тим густішала його кроня, тим буйніше воно розросталося, сягаючи вершечком своїм неба синього, сонця гарячого.

Пишався своїм чудо-деревом Мовою народ волелюбний, охороняв його пильно від напасників і ворогів, нікому кривити не давав. І вдень, і вночі, в дні погожі і в негоду шелестіло воно немовлятам - колисковою, парубкам і дівчатам - ніжним коханням, матерям - тужливо піснею, а батькам - силою і відвагою.

Урочисто зустрів Хоробрих з Найхоробріших Охоронець чудо-дерева Мови старий-престарий Сивобородий:

- Вітаю вас, Хоробрі з Найхоробріших, на Горі священній народу волелюбного! Чи з радісною звісткою прибули ви до чудо-дерева Мови, чи печаль у серцях своїх принесли сюди?

Вийхав на гривастому білому коні хоробрий Світозар наперед, поцілував листочок з чудо-дерева Мови і так відповів Сивобородому:

- Наш великий Охоронцю чудо-дерева Мови, преславний учений народу нашого! Не радісну звістку принесли ми у серцях своїх на священну Гору. Смуток і горе охопили народ волелюбний. Щодня вороги на наші кордони нападають, села і міста палять, плюндрують поля, батьків і немовлят убивають, хлопців і дівчат у рабство забирають. Нема спокою від царя Нелюда. Війська його на нашу землю вдерлися, війною великою на народ волелюбний іде. Як наші діди і прадіди в дружбі і злагоді з своїми сусідами жити хотіли ми. Щиро поважали їх, за добро добром віддячували. Порадь же, великий Охоронцю чудо-дерева Мови рідного народу, що нам робити зараз?

Задумався Сивобородий, довго мовчав. Світозару здалося, що стойть і спить старий. Та раптом очі його з-під брів сивих, наче зорі в темну ніч, заблищали, зморшки розрівнялися на лиці сухому, а з рота, як ковані з криці, до Хоробрих з Найхоробріших важкі слова полетіли:

- Войни! Славо нашого народу волелюбного! Звістку сумну з уст ваших почув я. Небезпека страшна над народом волелюбним нависла: вільним йому у власній хаті бути, чи на землі рідній рабом вічним скніти? Вибирайте ж: воля чи рабство?!

І гукнули Хоробрі з Найхоробріших:

- Воля!!!

- За волю треба на смерть з ворогом stati, - суворо промовив Сивобородий. - Чи згода?

- Згода! Згода! Згода!

- Отаманом своїм кого наречете? У чиї руки долю народу волелюбного довірите?

- Світозару! Світозару! Світозару!

А котрийсь із-за спин славного воїнства, напівголосно:

- Попихача отаманом хочемо...

Очі Сивобородого пригасли, коли почув про Попихача, насуялись брови суворо, а голос дзвоном загудів:

- Кого ж ви отаманом своїм обрали?

- Світозара! Світозара! Світозара! - громом прокотилося на священній Горі.

- Ти чув, Світозаре, волю народу?

- Чув, великий Охоронцю.

- Чи зважиш на голос народу волелюбного?

- Є хоробріші за мене, великий Охоронцю.

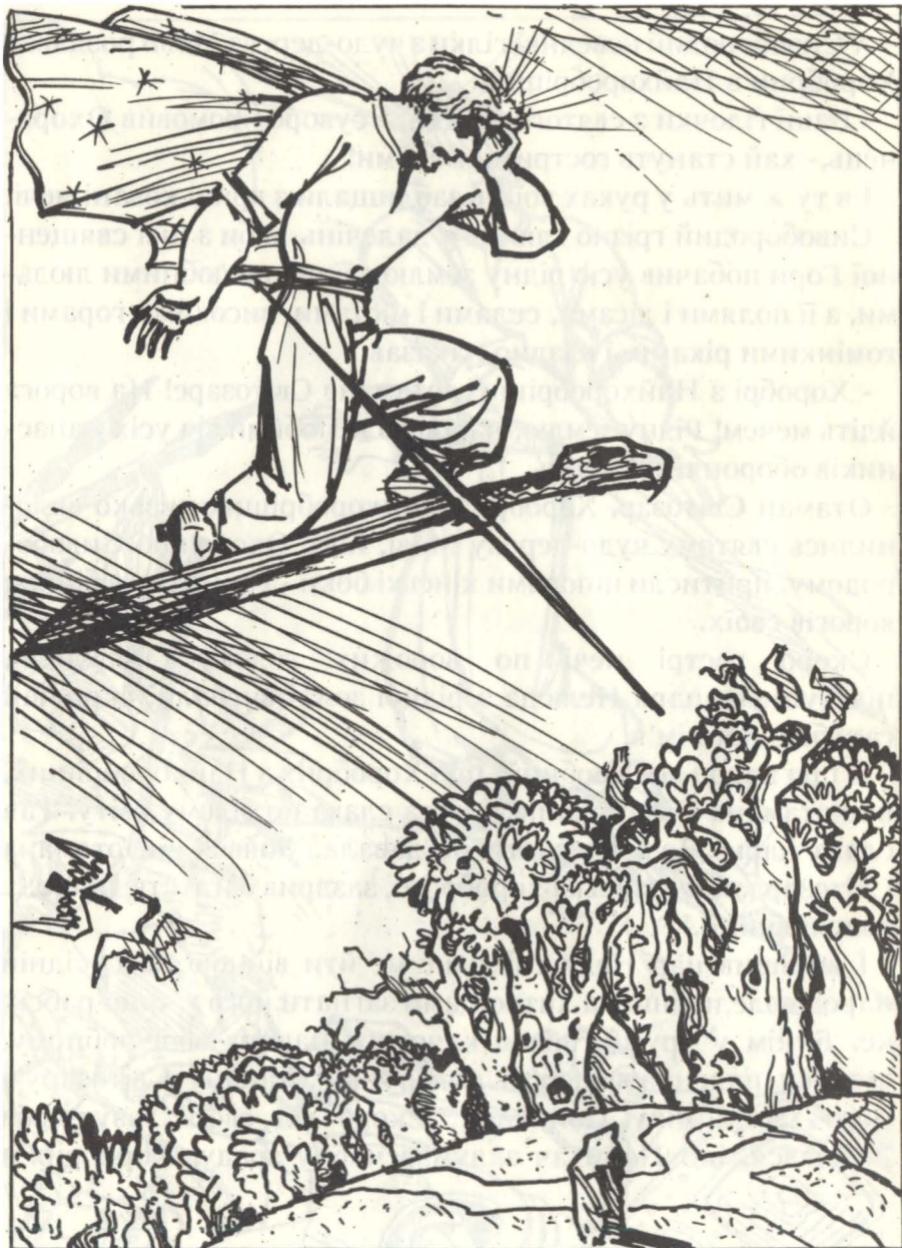
- Чи зважиш на голос народу волелюбного? - вдруге запитав Сивобородий Світозара.

- Є достойніші за мене, великий Охоронцю.
 - Чи зважиш на голос народу волелюбного і станеш його отаманом? - втрете запитав Сивобородий Світозара.
 - Так, великий Охоронцю!
 - Клянися святому чудо-дереву Мові.
 - Клянуся!
 - Клянися народу волелюбному.
 - Клянуся!
 - Рідній землі клянися.
 - Клянуся!
 - Хоробрим з Найхоробріших клянися.
 - Клянуся!
 - Покляніться, Хоробрі з Найхоробріших, що будете вірою і правдою служити народу волелюбному, його свячині - чудо-дереву Мові, землі рідній і отаману Світозару.
 - Клянемось! Клянемось! Клянемось!
- Дрібною росою зросило голови воїнів святе дерево Мова, як тільки замовкли їх дужі молодецькі голоси.
- Тепер, - урочисто промовив Сивобородий, - ви, Хоробрі з Найхоробріших, безсмертні, бо зросило вас своєю цілющою росою чудо-дерево Мова. Лиш той загине, як хробак, зникне в пам'яті народній, хто зрадить народ свій, рідну землю і святе чудо-дерево Мову.
- Сивобородий зламав гілку із святого чудо-дерева Мови і простягнув Світозару:

- Візьми, отамане народу волелюбного Світозаре, цю гілку. Нехай вона сонцесяйною булавою стане - отаманської влади знаком!

Тільки доторкнувся Світозар до гілки, як листочки зелені засяяли камінцями дорогоцінними у булаві золотій. Поцілував отаман булаву і засунув її за пояс червоний.

• А Сивобородий невеликі гілки з чудо-дерева Мови роздавав Хоробрим з Найхоробріших.

- Ваші гілочки з святого дерева, - суворо промовив Охоронець, - хай стануть гострими мечами!

І в ту ж мить у руках воїнів заблищали з криці ковані мечі.

Сивобородий грізно глянув у далечінь, ніби з цієї священної Гори побачив усю рідну землю з її працелюбними людьми, з її полями і лісами, селами і містами, високими горами і гомінкими ріками, і владно наказав:

- Хоробрі з Найхоробріших, отамане Світозаре! На ворога йдіть мечем! Рідну землю, народ волелюбний від усіх напасників обороняйте! Амінь.

Отаман Світозар, Хоробрі з Найхоробріших низько вклонились святому чудо-дереву Мові, його Охоронцю Сивобородому, притисли шпорами кінські боки - і помчали в бій, на ворогів своїх.

Скоро гострі мечі по ворожих головах погуляли, підступного царя Нелюда з рідної землі вигнали, вкривши ганьбою його ім'я.

А про народ волелюбний, про Хоробрих з Найхоробріших, про отамана Світозара полинула слава по білому світу. Тая слава царю Нелюду спати не давала. Боявся він отамана Світозара, його війська хороброго, заздрив багатству народу волелюбного.

І вирішив цар Нелюд більше не йти війною на сусідній народ волелюбний, а хитрощами загнати його у ярмо рабське. Буцім у дружбі почав клястися народу волелюбному, щороку надсилати дорогі подарунки отаману Світозару і його заступнику Попихачу. Скоро від своїх лазутчиків довідався, що Попихач задумав чорну зраду: Хоробрих з

Найхоробріших і їх отамана із світу білого звести і отаманською булавою заволодіти.

Коли з-за гір високих несподівано велетенське бусурманське військо на землю волелюбного народу напало, то цар Нелюд навіть напросився сусідам допомогу дати. Не думав Світозар, що Нелюд готує страшну зраду народу волелюбному.

Вже ворог кістями вистелив високі гори, вже переможну славу Хоробрим з Найхоробріших кобзарі рознесли по землі рідній, як у спину народу волелюбному вдарив зрадливий цар Нелюд.

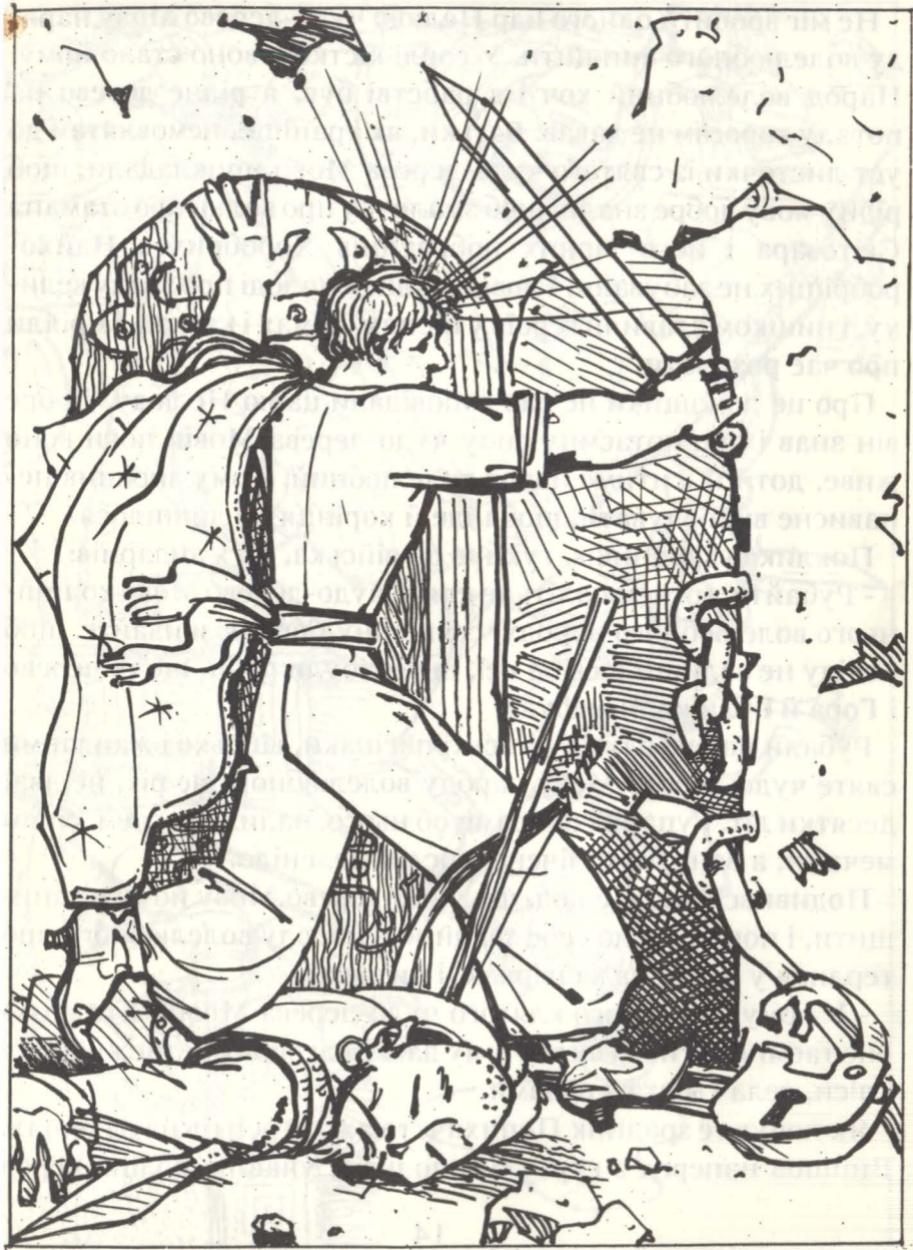
Застогнала земля од кривавого бою, вкрився ранами незліченними народ волелюбний, затьмарилося сонце у небі високому, заплакало чудо-дерево Мова на священній Горі.

Три дні і три ночі тремтіла земля, три дні і три ночі боронили Хоробрі з Найхоробріших рідну батьківщину. І, нарешті, військо зрадливого царя Нелюда, як ті наполохані вовками вівці, почало безладно утікати.

Та знайшлися душі продажні у таборі Світозара. Попихач з однодумцями, коли Світозар і Хоробрі з Найхоробріших прилягли відпочити на хвилину, потомлені боєм, ланцюгами залізними їх пов'язали і в неволю царю Нелюду віддали.

Чорним птахом вість сумна всю землю народу волелюбного облетіла. І старий, і малий, і дівчата й матері навіки прокляли Попихача-зрадника, взялися за зброю, щоб рідну землю боронить. Але сили були вже нерівні. Військо царя Нелюда, як те голодне гайвороння, на крайну налетіло: і грабували, і вбивали, і в рабські кайдани народ волелюбний кували.

Отамана ж Світозара і побратимів його вірних у глибокій печері замурували, залізом двері обкували, пудові замки почіпляли, ще й тисяча воїнів на сторожі стала.

Не міг зробити одного цар Нелюд: чудо-дерево Мову народу волелюбного знищити. У горлі кісткою воно стало йому. Народ волелюбний хоч і в рабстві був, а рідне дерево на поталу ворогам не давав. Батьки, як і раніше, немовлятам до уст листочки із святого чудо-дерева Мови прикладали, щоб рідну мову добре знали, щоб змалечку про волю, про отамана Світозара і його вірних побратимів Хоробрих з Найхоробріших не забували. І довідувалися молоді про зраду велику, і нишком славили герой у піснях, думах і казках, і мріяли про час розплати.

Про це донощики не раз доповідали царю Нелюду. Добре він знов і про потаємну силу чудо-дерева Мови: поки воно живе, доти й житиме народ волелюбний. Тому вирішив нехависне викорчувати, щоб ніде й корінця не лишилося.

Покликав зрадників, гукнув до війська, до жандармів:

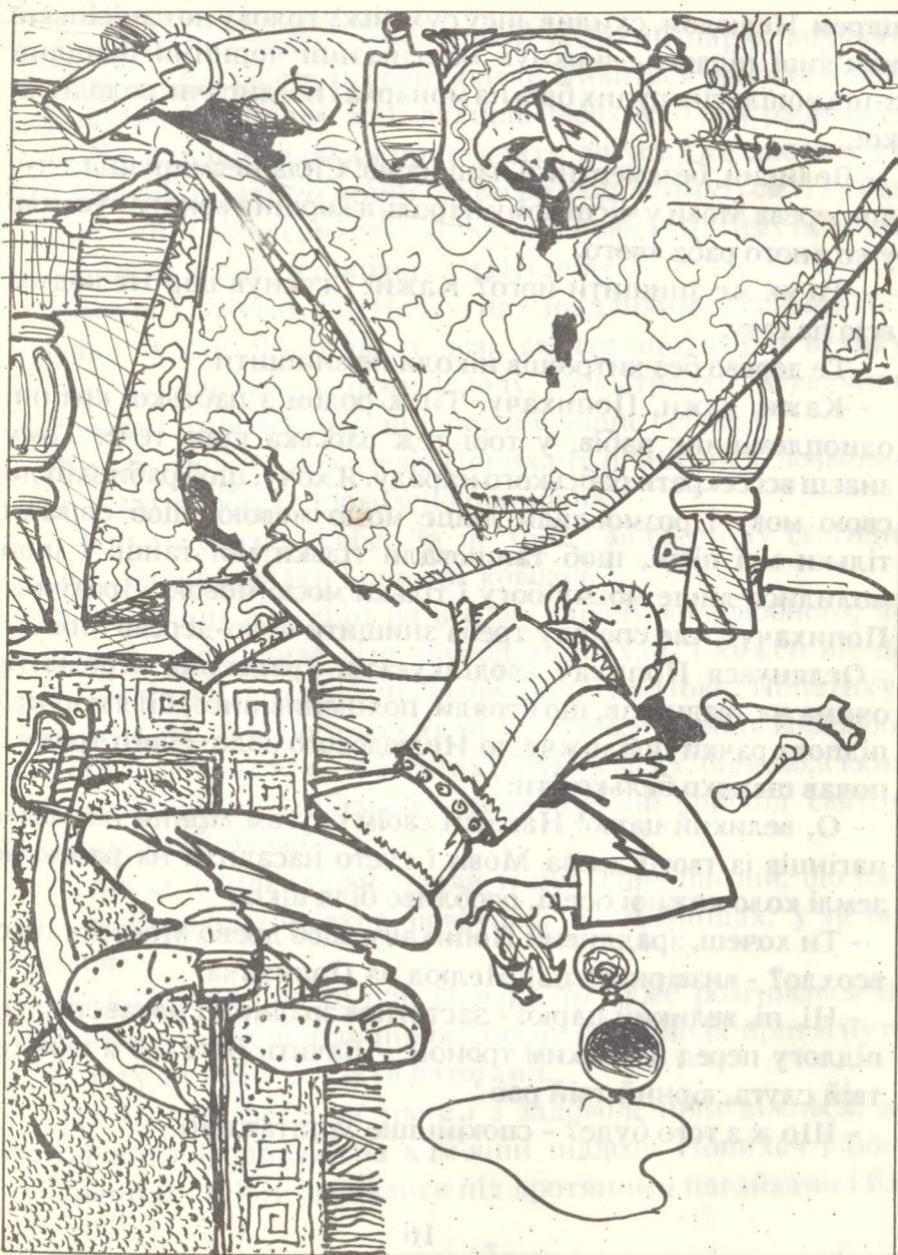
- Рубайте, вогнем паліть те кляте чудо-дерево Мову колишнього волелюбного народу, священну Гору розкидайте, щоб і сліду не залишилось од неї, щоб забули раби, що те дерево і Гора й були коли-небудь!

Рубали цареві слуги, панські посіпаки, військо і жандарми святе чудо-дерево Мову народу волелюбного не рік, не два, десятки літ. Гупали сокирами об нього, палили вогнем, сікли мечами, а воно, покалічене, росло і зеленіло.

Подивився цар Нелюд, що чудо-дерево Мову йому не знищити, і покликав до себе зрадників народу волелюбного, що терлися у нього на задвірках, і питає:

- У чому сила отого клятого чудо-дерева Мови? Хто розкриє таємницю його сили, тому дам у нагороду безмежні поля і ліси, села і міста з рабами.

Як почув те зрадник Попихач, то аж затремтів на радоцах. Вийшов наперед з гурту блудолизів, упав на коліна перед

царем Нелюдом, схилив лису сухеньку голову до самісінької кам'яної підлоги, зиркнув маленькими чорними очицями з-під кошлатих рудих брів на монарха і по-лисячи, солоденько:

- Великий, безсмертний наш царю! Сила невмирущого чудо-дерева Мови у місцевому народі, а коріння воно запустило у кожного раба твого.

- То як же знищити його? Кажи! - гукнув цар Нелюд на всю палату.

- Те дерево без хитрощів ніколи не знищити.

- Кажи, кажи, Попихачу. Ти ж родом з рабської країни, одноплемінник рабів, у тобі теж рабська кров тече. Тому знаєш всі секрети рабського народу. Я хочу, щоб раби забули свою мову і розмовляли лише моєю мовою, щоб співали тільки мої пісні, щоб танцювали тільки мої танці. І щоб молилися лише моєму богу і тільки моєю мовою. Зрозумів, Попихачу? Але спершу треба знищити чудо-дерево Мову!

Оглянувся Попихач злодійкувато, крадькома стрільнув очима на зрадників, що стояли, похнюпившись, біля порога, підпovз рачки поблизу до Нелюдового золоченого трону і почав швидко белькотіти:

- О, великий царю! Накажи своїм слугам вірним нарізати пагінців із твого дерева Мови і густо насадити на рабській землі колоожної оселі, особливо біля школ.

- Ти хочеш, зрадливий Попихачу, щоб дерево Мова від того всхоло? - визвірився цар Нелюд на Попихача.

- Ні, ні, великий царю! - застогнав зрадник і почав лизати підлогу перед царським троном. - Бачить Бог, що я вірний твій слуга, вірний твій раб!

- Що ж з того буде? - спокійніше запитав цар.

- Ті пагони з твого древа Мови, великий царю, почнуть розростатися, заберуть соки, якими живиться рабське чудодерево Мова, і згодом воно захиріє і всохне. Тому раби змушені будуть немовлятам прикладати до уст вже листочки з твоїх пагінців, які з кожним роком розростатимуться. Так без крові і війни раби самі забудуть свою мову і знатимуть лише твою пречудесну, найкращу у світі мову.

Довго роздумував цар Нелюд над зрадливими словами Попихача. А той лежав на підлозі, як пес, що зробив велику шкоду колишньому своєму народу, і весь третмів, чекаючи в нагороду сотню батогів чи й ножа у чорне серце.

Нарешті цар Нелюд звелів Попихачу підвистися, дозволив поцілувати чобіт і задоволено промовив:

- Діло ти сказав, рабе. За це тобі з моого столу сьогодні дадуть чарку горілки і шматок ковбаси.

Тої ж весни налетіли на землю народу волелюбного, як сарана у посушливе літо, нелюдові лакузи. І кожен ніс по дві-три в'язки пагонів з нелюдового древа Мови. Понатикували тих пагонів поганських по всій землі народу волелюбного: в селах і містах, на берегах річок і в лісах, біля людських осель та школ, а найбільше - на священній Горі під святим чудо-деревом Мовою.

Та люди швидко повикидали ті нелюдові пагони, що вже де-не-де починали вкорінюватися, на вогнищах, у печах попалили.

Як довідався про те цар Нелюд, то дуже розгнівався на Попихача і його поплічників. Звелів негайно їх притягнути у палату та добре висікти батогами.

Цар Нелюд сидів на троні і з задоволенням дивився, як лупцють зрадників на кам'яній підлозі. Попихач і його спільніки зміями звивалися під дротяними нагайками і ба-

тогами, скиглий по-псячи, нявкали по-котячи, вили, як голодні вовки взимку. Нарешті цар Нелюд махнув рукою - і слуги перестали бити зрадників. Цар грізно посміхнувся і до Попихача:

- Ти чув, рабе, що сталося з моїми пагінцями з древа Мови?
- Чув, великий царю.

- За таку пораду, рабе Попихачу, я зітну твою зрадливу голову!

- Ой, не карай, великий царю, я жити хочу! - заверещав на всю палату Попихач. - Пусти мене у рабську землю, і я знищу ненависне тобі чудо-дерево Мову, сам догляну пагінці з твого древа Мови.

Цар Нелюд дивився з презирством на зрадників, і його аж занудило, бо Попихач з ватагою зараз нагадував бридких жаб-ропух; грізно сопів велиkim горбатим носом: "Ці раби все зроблять, щоб не тільки зрубати поганське чудо-дерево Мову, але й, коли того забажаю, винищать всіх людей у рабському краю. Вбити Попихача завжди встигну". А вголос промовив:

- Дарую вам життя, раби. Йдіть у колишню свою землю, вирощуйте мої древа Мови. Якщо ж не подолаєте рабське чудо-дерево Мову, то пощади вам не буде. Геть з моїх очей!

І поповзли холодними зміями, зеленими ящірками, жабами-ропухами і різним гаддям зрадники на колись рідну їм землю. Розлізлось те гаддя по усіх усюдах. Почали кам'яні палаці будувати, своїх однокровних братів у ярма запрягати, волелюбних юнаків у кайдани забивати, у темниці саджати.

Ще дужче застогнав народ волелюбний у неволі, а пагінці нелюдового древа Мови, що їх доглядали зрадники, вкорінівалися швидко і тяглися вершечками до сонця.

Наче поганки після дощу, на землі народу волелюбного виростали кам'яниці, коло них - нелюдові древа Мови. Щорік, то все більше плодилося зрадників, що проміняли рідну батьківщину на багатство і нелюдові втіхи. Зрадники почали цуратися своїх предків, соромитися матерів і батьків, а своїм немовлятам уже прикладали до уст листочки з нелюдових пагінців древа Мови.

Радів із своєї чорної роботи старий преходящий Попихач. Щодня у його кам'яниці грала нелюдова музика, лунали нелюдові пісні, звучала нелюдова мова, збиралися пани і підпанки, пили, гуляли і царя Нелюда, як Бога вихваляли.

Та завчасно радів із своєї зради нелюдовий блазень Попихач. Забув він про сина Світозара хороброго Зореносця.

Не один рік свого батька і вірних йому побратимів шукав Зореносець. Прийшов на священну Гору до чудо-дерева Мови і ледь не заплакав: листочки на святому дереві прив'яли, нагнувся вершечок, ніби допомоги просив. А круг нього зеленіли, буйними кронами гнітили, сонечко крали у чудо-дерева Мови нелюдові саджанці.

Чорні брови у хлопця зійшлися до перенісся, тонкий ніс затремтів, як у загнаного у степу коня, карі очі вогнем запали, а тіло нелюдською силою налилося. В одну мить юнак дерева нелюдові з корінням повиридав, на купу склав і підпалив.

Як запалало нелюдове зілля, то випрямилося чудо-дерево Мова, зазеленіли, радісно заблищаючи листочки, знову потягся до синього неба, до ясного сонця вершечок.

Дуже здивувався Зореносець, коли раптом побачив на священній Горі Сивобородого.

- Доброго ранку, великий Охоронцю святого чудо-дерева Мови! - привітався хлопець.

- Щасливого дня тобі, хоробрий юначе, - відповів Сивобородий. - Дякую, що очистив од нелюдових дерев священну Гору і визволив з-під них мене. Живим у землю був закопаний зрадником Попихачем. Скажи ж мені, сину, якого роду ти і племені? Хто народив тебе, хороброго?

- Народу я волелюбного, звати мене Зореносцем, а батько мій, отаман Світозар, десь на землі нелюдовій загинув.

- Ні, сину, ні! Живий твій батько, живі його друзі, бо їх покропило цілющою росою святе чудо-дерево Мова.

- Живий тато?! - скрікнув на весь білий світ Зореносець. - Де він, де, великий Охоронцю?

- Твій батько, сину, хоробрий отаман Світозар і його побратими Хоробрі з Найхоробріших зв'язані ланцюгами залізними лежать у глибокій печері, що у дрімучому лісі, аж на краю царства Нелюдового. Над печерою п'ятсотлітній дуб росте. І видно його здалека. Це сталося, любий Зореносцю, того року, як ти народився.

- Дякую, великий Охоронцю святого чудо-дерева Мови народу волелюбного! Іду я тата і його друзів вірних визволяти!

- Не спіши, любий Зореносцю. З голими руками туди не доберешся. Стань під святе чудо-дерево Мову, щоб воно своєю цілющою росою зросило твою голову. А ще візьми ось цю гілку.

Як тільки Зореносець доторкнувся до подарованого пагінця з чудо-дерева, у його руці заблищав великий гострий меч.

- Тепер, Зореносцю, - урочисто промовив Сивобородий, - не бійся нікого. Твій меч подолає і гори високі, і замки пудові, і звірину різну, і воїнів нелюдових. Ще меч твій рідний брат вітру буйному і понесе, куди задумаєш. Іди ж, юначе хороб-

рий, на допомогу отаману Світозару і Хоробрим з Найхоробріших.

Подякував Зореносець Охоронцю і вітром буйним полетів на землю Нелюдову.

Летить він день, летить вже й другий, а на третій бачить три дороги. Якою ж вдаритися до лісу дрімучого?

Сів юнак, відночив, шматок житнього хліба із салом з'їв, води попив джерельної, коли чує: плаче хтось, ридає, світ білий проклинає. Як глянув Зореносець направо, аж там воїни нелюдові б'ють батогами і жінок, і дітей, і старих.

Недовго роздумував Зореносець. Вийняв меча із піхви і щулікою налетів на солдатів. Махнув мечем направо, махнув ним наліво - і гарбузами покотилися ворожі голови.

Шо вже дякували люди Зореносцю за своє спасіння! Хоч вони й іншого племені були, хоч не все второпав, що йому казали, та зрозумів одне: на землі царя Нелюда не краще живеться народу, як на його завойованій ворогами батьківщині.

Коли дізналися люди, куди йде відважний юнак, то почали просити не занапащувати молоде життя, бо у дрімучому лісі ні ворону перелетіти, ні миші перебігти.

Попрощаючись Зореносець з добрими людьми, розпитав у них дорогу і вітром буйним полетів рідного батька, отамана народу волелюбного Світозара з кайданів, з неволі визволяти.

Летів день, летів два, аж на третій до дрімучого лісу добився, що стояв темною стіною. Дерева височенні та здоровенні та гуділи голосами дикими. Тільки наблизився до лісу Зореносець, як налетіла на нього тисяча, а може й більше вовків. Та юнак не розгубився, хоч спершу і морозом війнуло по тілу. Миттю витягнув із піхви меча, махнув направо, махнув ним наліво - і мертвими попадали звірі.

Увійшов Зореносець у ліс темний, у ліс непроглядний, а назустріч йому велетенські змії піднялися, страшні вовкодави пащі чорні пороззявляли. Та всі виють, та всі сичать, та гавкають якось не по-собачи, не по-вовчі.

Як махнув Зореносець мечем направо, як махнув ним наліво - і попадала без голів уся нечисть лісова.

Йде пралісом юнак один день, йде другий, аж на третій побачив скелю високу і на ній п'ятсотлітнього дуба. Тисяча воїнів нелюдових кинулась на хороброго. Як махнув Зореносець мечем направо, як махнув ним наліво - і мертвими попадали нелюдові солдати.

Підійшов юнак до залишних дверей, а на них аж три пудові замки висять. Ледь торкнувся їх мечем - як з гуркотом попадали вони на землю, і розчинилися двері товсті-претовсті.

Увійшов до страшної темниці, а там - другі двері, а за ними - треті. І на кожних по три пудових замки висять. Попадали замки пудові, порозчинялися двері зализні від дотику меча святого.

Все нижче і нижче спускався Зореносець у підземелля. Нарешті почув стогін.

- Тату, де ви?! - гукнув щосили, аж луна покотилася підземельними печерами.

- Ми тут, сину мій! - почулося десь із низу.

Щодуху помчав на той голос Зореносець. У глибокій ямі, куди ледь просочувалося зверху світло, на кам'яній долівці лежали отаман Світозар і його вірні побратими - Хоробрі з Найхоробріших. Вони були міцно зв'язані товстими зализними ланцюгами.

- Тату!

- Сину!

Махнув Зореносець мечем по ланцюгах залізних - і з перездвоном спали вони із в'язнів. Обнялися батько з сином, тричі поцілувались і пішли з того нелюдового пекла на волю.

Розповів Зореносець про чорну зраду Попихача, про катування людей царем Нелюдом.

Як почули про те Світозар і Хоробрі з Найхоробріших, то вітром буйним налетіли на царський палац, розправилися з Нелюдом, порозганяли царедворців, жандармів і воїнів. Народ Нелюдового царства, відчувши волю, з корінням винищив усіх кровопивців.

Попрощалися отаман Світозар, безстрашний Зореносець, Хоробрі з Найхоробріших з людьми простими і добрими, побажали їм щастя та всього найкращого у житті і вітром буйним на рідну землю полинули.

У палаці Попихача саме грава музика нелюдова, пили та гуляли зрадники і різні перевертні, що зібралися з усієї поневоленої землі народу волелюбного.

Як побачив Попихач отамана Світозара, то мертвим звалився біля столу. А Зореносець як махнув мечем направо, як махнув ним наліво - то вся зрадницька нечисть трупами смердючими стала...

Підпалив отаман Світозар кам'яницю Попихача і вигукнув:

- Вогнем нищити зрадників і перекинчиків! Щоб і сліду на нашій землі від них не зосталося!

Заспівав вільний народ волелюбних пісень і почав знову працювати на себе. І полинула добра слава по білому світу про народ волелюбний, про Хоробрих з Найхоробріших, про славного отамана Світозара і його відважного сина Зореносця.

Вічною ганьбою вкрилися імена підступного царя Нелюда, зрадника Попихача, різних запроданців і перекинчиків, які правою служили завойовникам.

А святе чудо-дерево Мова розрослося на всю священну гору, своїм вершечком до синього неба, до ясного сонця потяглося. І видно було йому з колишньої землі нелюдової таке ж пишне та зелене древо Мову, що своїм вершечком до синього неба, до золотого сонця тяглося.

І зажили народи у злагоді й дружбі, як годиться добрим і чесним сусідам.

Дунаївці - Хмельницький,
1942, 1960, 1983 рр.

Існує чи не офіційніше писання про це від імені хмельницького письменника Ю. Степанова: «Слов'янські байки» (1989), в якому відзначається, що більшість згаданих в книжці байок є фольклором, але їхній авторство відзначається підзвімальними речізами.

Підсумуємо на той час зверненість. У творах Ю. Степанова відсутні писані згадки про підзвімальні речізи, але відомо, що він зберігає писані згадки про підзвімальні речізи, які він отримав від старожилів. Але відсутні писані згадки про підзвімальні речізи в творах Ю. Степанова, але відомо, що він зберігає писані згадки про підзвімальні речізи, які він отримав від старожилів.

Микола Магера

М12 У "Казці Хоробрі з Найхоробріших" український письменник Микола Никанорович Магера засуджує загарбницькі війни, поневолення народів, зрадників і різних перевертнів, які цураються свого роду, рідної мови і культури.

ББК

84 Ук-44

Літературно-художнє видання

Магера Микола Никанорович

КАЗКА ПРО ХОРОБРИХ З НАЙХОРОБРІШИХ

Редактор Хорошенюк П.І.

Художник Андрійчук М.О.

Коректор Магера В.Н.

Набір, верстка і друк зроблено в Хмельницькій міській друкарні.

Здано до набору 16.12.96 р. Підписано до друку 16.01.97 р.

Формат 60Х841/16, Умов. друк. арк. 1. Папір офс. Тираж 1500.

Друк офс. Зам. №2521. Ціна вільна.

0-80

